

NEWS

Dostopnost ni dodatek

27. julij 2026, Tobias Engl

Obstajajo projektni načrti, kjer je dostopnost čisto spodaj. Pod logotipom, pod barvno paletto, pod vprašanjem, ali mora video v ozadju res teči v 4K. Zvezdica, vrstica, točka, ki jo opraviš, če ostane čas. Tako se ravna z dodatkom. Nekaj lepega povrhu, prostovoljno, za dober vtis.

Kmalu bo leto dni, odkar je ta dodatek zakon. Nemški zakon o krepitvi dostopnosti velja od junija 2025, z imenom tako okornim, da ga skoraj ni mogoče izgovoriti, ne da bi zvenel nedostopno. Resno misli s tem, kar je dolgo veljalo za gesto. Kdor naprave ali digitalne storitve namenja javnosti, jih mora zgraditi tako, da pridejo do vseh. Zaznavne z več kot enim čutom. Berljive tudi za oči, ki niso več najboljše. Uporabne za roke, ki se tresejo.

Dodatek se lahko izpusti. To je vse njegovo bistvo. Tu tiči miselna napaka, zaradi katere projekti postanejo dragi ... kar se načrtuje nazadnje, se načrtuje najslabše. Dostopnost, ki se privije na koncu, je tudi taka videti. Gumb za branje, prilepljen v kot. Kontrast, popravljen toliko, da ravno še gre skozi. Kljukica postavljena, srca ni zraven.

ScreenWay si je ta vrstni red prihranil. Dostopnost pri nas ne stoji spodaj v načrtu, ker ni načrta, v katerem bi smela manjkati. Prikaz ScreenWay izgovori, kar kaže. Svojo pisavo nosi v velikostih, ki se berejo še z druge strani prostora. Isto vsebino daje v več jezikih in prek več čutov, ker sama slika ne doseže vsakogar. Ničesar nam ni bilo treba dograjevati; arhitektura je stala od začetka.

Rok stoji, globe so resnične in nekje ravno zdaj nekdo mrzlično privija svoj dodatek. Vrata, ki se odprejo za vse, niso posebna vrata. So vrata, ki so razumela svojo nalogo. Zasloni to tudi smejo.